

Sekmadienio Evangelija. Atsimainymas

Antrosios Gavėnios savaitės sekmadienio evangelijos komentaras (B metai). „Rabi, gera mums čia būti. Pastatykime tris palapines: vieną tau, antrą Mozei, trečią Elijui.“ Petro prašymu išsakomas kiekvienos žmogaus širdies troškimas visada pasilikti džiaugsme žvelgti į Dievo veidą šlovėje. Būtent tam esame pašaukti, amžinojo gyvenimo palaimai. Tačiau ją įmanoma pasiekti tik per Kryžių.

Evangelija (Mk 9, 2–10)

Anuo metu Jėzus pasiėmė Petrą, Jokūbą ir Joną ir užsivedė juos vienus nuošaliai ant aukšto kalno. Ten jis atsimainė jų akivaizdoje. Jo drabužiai ėmė taip baltai spindėti, kaip jų išbalinti negalėtų joks skalbėjas žemėje. Jiems pasirodė Elijas ir Mozė, kuriedu kalbėjosi su Jėzumi.

Petras ir sako Jėzui: „Rabi, gera mums čia būti. Pastatykime tris palapines: vieną tau, antrą Mozei, trečią Elijui.“ Jis nesižinojo, ką sakąs, nes jie buvo persigandę.

Užėjo debesis ir uždengė juos, o iš debesies nuskambėjo balsas: „Šitas mano mylimasis Sūnus. Klausykite jo!“ Ir tuojuo, vėl apsižvalgę, jie nieko prie savęs nebematė, tik vieną Jėzų.

Besileidžiant nuo kalno, Jėzus liepė niekam nepasakoti, ką jie buvo matę, kol Žmogaus Sūnus prisikels iš

numirusių. Jie gerai įsidėmėjo šį pasakymą ir svarstė, ką reiškia „prisikelti iš numirusių“.

Evangelijos komentaras

Morkaus evangelijoje šis pasakojimas randamas apaštalams jautriu metu, prieš tai, kai Jėzus jiems išrėžia, kad „jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, teima savo kryžių ir teseka manimi. Kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras; o kas pražudys savo gyvybę dėl manęs ir dėl Evangelijos, tas ją išgelbės“ (Mk 8, 34–35). Suprantamas mokinių sutrikimas ir baimė girdint tokį rimtą įspėjimą.

Todėl dabar jis nori sustiprinti jų viltį, apreikšdamas savo šlovę Petriui, Jokūbui ir Jonui. Jis pakyla į aukštą kalną, lydimas trijų mokinių, panašiai kaip Mozė ėlipo į Sinajaus

kalną lydimas Aarono, Nadabo ir Abhu'o bei lydimas tautos seniūnų (Iš 24, 9). Šie trys apaštalai bus tie patys, kuriuos jis pasišauks Getsemanėje, kad jį palydėtų iš arti, kol kiti liko toliau nuo vietos, kurioje Jėzus meldėsi sielvarte (Mk 14, 33). Šios dvi scenos Petro, Jokūbo ir Jono palydoje, viena kupina džiugaus spindesio, o kita sielvarto kupinos kančios, kontrastingos viena kitai. Vis dėlto, sykiu jos abi neatsiejamai susijusios. Nėra šlovės be kryžiaus.

Elijas ir Mozė, kurie žvelgė į Dievo šlovę bei patyrė Jo apreiškimą kalne, vadinamame Horebu arba Sinajumi (plg. 1 Kar 19, 8 ir Iš 24, 15–16), buvo su Jėzumi ant to kalno, kai „jis atsimainė jų akivaizdoje. Jo drabužiai ėmė taip baltai spindėti, kaip jų išbalinti negalėtų joks skalbėjas žemėje“ (Mk 9, 2–3). Dabar jiedu mato šlovę ir kalbasi su tuo, kuris pats yra Dievo apreiškimas.

Petras negali sulaikyti savo džiaugsmo ir sušunka: „Rabi, gera mums čia būti. Pastatykime tris palapines: vieną tau, antrą Mozei, trečią Elijui“. Jo prašymu išsakomas kiekvienos žmogaus širdies troškimas visada pasilikti džiaugsme žvelgti į Dievo veidą šlovėje. Tam esame pašaukti – palaimai. Tokie buvo šv. Chosemarijos jausmai, kai jis meldėsi pamokslaudamas: „Jėzau, matyti Tave, kalbėtis su Tavimi! Ir pasilikti šitaip, kontempliuojant Tave, pasinėrus tavo grožio begalybėje ir niekada, niekada nesiliauti Tave kontempliuoti! Ak, Kristau, jei galėtume Tave matyti?! Kas pažvelgęs į Tave liktų nesužeistas meilės Tau?!“¹

Iš juos uždengusio debesies pasigirsta prasmės kupini žodžiai: „Šitas mano mylimasis Sūnus. Klausykite jo!“ (Mk 9, 7). Žodžiai „mano mylimasis Sūnus“ primena Dievo žodžius Abraomui, kai

pastarojo prašoma paaukoti savo sūnų Izaoką: „paimk savo sūnų (...), kurį myli“ (Pr 22, 2). Atsiranda paralelė tarp jaudinančio Pradžios knygos pasakojimo, kai Abraomas yra pasirengęs paaukoti Izaoką, kuris jį lydi nesipriešindamas, bei dramos, kuri baigėsi Dievui Tėvui paaukojant Savo Sūnų Kalvarijos kalne kaip laisvai prisiimtą auką žmonių giminei atpirkti. Savo ruožtu, paraginimas „Klausykite jo!“, aiškiai susijęs su Viešpaties žodžiais Mozei Pakartoto įstatymo knygoje:

„Viešpats, tavo Dievas, išugdys tau pranašą, kaip mane, iš tavo giminių. Jo turėsite klausyti“ (Įst 18, 15). Tas, kuris yra Sūnus, kurį jo Tėvas Dievas atiduoda mirčiai, Jėzus, sykiu yra tasai pranašas, kaip Mozė, kurio reikia klausyti.

„Norėčiau atkreipti dėmesį į du reikšmingus šio Atsimainymo epizodo aspektus, – sakė popiežius Pranciškus, – kuriuos nusakau dviem

žodžiais: pakilimas ir nusileidimas. Turime eiti į nuošalią vietą, pakilti į kalną tyloje, kad atrastume save pačius ir geriau girdėtume Viešpaties balsą. Tai darome maldoje. Tačiau negalime ten pasilikti. Susitikimas su Dievu maldoje skatina mus iš naujo *leistis nuo kalno* ir sugrįžti apačion, į lygumą, kur sutiksime tiek daug brolių ir seserų, nualintų vargų, ligų, neteisybių, nežinojimo, materialinio ir dvasinio skurdo. Šiems mūsų broliams, kurie patiria sunkumų, esame pašaukti atnešti savo patirties su Dievu vaisių, dalintis gauta malone.“

1 *Šventasis Rožinis, Ketvirtoji šviesos paslaptis*. Prieinama internete: <https://escriva.org/lt/santo-rosario/>

Francisco Varo // kamchatka -
Canva Pro

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/gospel/sekmadienio-evangelija-
atsimainymas/](https://opusdei.org/lt-lt/gospel/sekmadienio-evangelija-atsimainymas/) (2025-04-22)